

SARA ESPÍGUL ÀNGELS GONYALONS SARA DIEGO

DONES DE RÀDIO



Una producció de
Bitò

Amb la col·laboració de:
 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

De Cristina Clemente
Direcció Sergi Belbel

GRUP FOCUS
LAVILLARROEL
DIRECCIÓ TANIA BRENLE

A PARTIR
DEL 22 DE MARÇ

SINOPSI

La Rosa, de cinquanta-cinc anys, lidera un programa de ràdio de màxima audiència, és una dona irònica i amb caràcter. L'Àgata, que ronda els quaranta, treballa d'infermera en un hospital, és discreta i sensible. La Carol, que encara no ha fet els trenta, no està gaire centrada professionalment, i és directa i desinhibida.

Tres vides que no tenen res en comú, fins al dia que cadascuna d'elles es troba... un bony al pit. Les tres vides faran un gir de 180 graus. Tres grans actrius del nostre país: l'Àngels Gonyalons, la Sara Espígul i la Sara Diego, es posen a la pell d'aquestes tres dones per explicar-nos amb tendresa, amb sensibilitat, però també amb molt sentit de l'humor, la seva vivència a partir de l'aparició de la malaltia.

**Tres històries
colpidores.**

**Tres dones
que s'enfronten
a l'adversitat.**



FITXA

Que jo he conegut moltes dones a la quimio que no m'hi faria amiga ni borratxa, perquè et dic una cosa que potser no saps: les gilipolles també tenen càncer i continuen sent gilipolles. Però encara que ens fem amigues inseparables, que riem juntes, que plorem...

Passi el que passi, per forta que sigui la nostra amistat... res compensarà el que hem passat. Sobretot no fotis un personatge dient que el càncer ha valgut la pena. Perquè no val la pena mai.

Autoria: **Cristina Clemente**

Direcció: **Sergi Belbel**

Intèrprets:

Àngels Gonyalons – Rosa

Sara Espígul – Àgata

Sara Diego - Carol

Veus en off: **Anna Carreño, Jordi Boixaderas, Marta Codina, Laura Fité, Andrés Herrera, Gemma Martínez, Montse Rodríguez, Núria Sanmartí i Yolanda Fuster**

Escenografia: **Max Glaenzel**

Construcció escenografia:

Taller d'Escenografia Castells

Vestuari i caracterització: **Núria Lluell**

Il·luminació: **Kiko Planas**

Espai sonor: **Jordi Bonet i Efrén Bellostes**

Direcció de producció: **Josep Domènech**

Cap de producció: **Blanca Arderiu**

Producció executiva: **Macarena Garcia**

Coordinació tècnica: **AP7 Projectes Tècnics**

Ajudant de direcció: **Roc Esquiús**

Regidoria: **Montse Alacuart**

Tècnica de llums: **Cristina Rodríguez**

Tècnic de so: **Efrén Bellostes**

Maquinària: **Carles Hernández 'Xarli'**

Cap tècnica del teatre: **Marta Pérez**

Màrqueting i comunicació de la companyia: **Bitò**
Màrqueting i comunicació del teatre:

La Villarroel

Agraïments: **Yolanda Fuster Martínez, Aïda Cerdanya Segura, Loli Guart Caparrós, Mireia Ros Lara, Rosa Romero García, Sílvia Loque Delgado, Ingrid Igra i Salicrú, Patricia Moya Martín i Laura Iglesias Trafach**

Amb el suport de: **Generalitat de Catalunya – ICEC Institut Català de les Empreses Culturals**

Distribució: **Bitò**

És una producció de **Bitò**

L'autora ha dit...

CRISTINA CLEMENTE



La meva filla juga a bàsquet i el curs passat vaig començar a xerrar amb una altra mare de l'equip. Les dues nenes, la seva i la meva, eren noves a l'equip i sovint rèiem juntes de la situació. Un dia, aquesta dona, va aparèixer al partit amb els cabells tallats molt molt curts. Em vaig quedar parada. Aleshores, em va explicar que feia un any que estava en tractament per un càncer de pit. Per tant, quan jo la vaig conèixer, ja estava anant cada setmana a sessions de quimioteràpia i fins i tot va ser sotmesa a una operació. Li vaig preguntar com és que no me n'havia dit res durant tot aquest temps i aleshores em va dir: Vaig pensar de dir-t'ho, però crec que si t'ho hagués dit, no hauríem rigut tant. I tenia raó, moltes de les bromes que fèiem, no les hauria fet, hauria anat més en compte i cada dissabte li hauria preguntat per com ho portava. Probablement aquest tema hauria monopolitzat una bona part de les nostres converses. La meva mirada cap a ella, estic segura que no hauria estat d'igual a igual.

A partir d'aquesta anècdota, vaig decidir que volia escriure alguna cosa sobre el càncer de pit. Una malaltia que pateixen principalment les dones i que sovint pot acabar en una mastectomia. O dues. I inclús amb ooforectomia (Extirpació d'un o dos ovaris).

Si el càncer ja és una malaltia que estigmatitza, el càncer de mama, encara estigmatitza més. En una societat on la dona rep una pressió estètica impressionant, què pot significar una malaltia que et deixa sense un pit? Què significa el pit en una dona a la societat en la que vivim? El pit, l'eina d'alletament dels fills, en una societat que ens diu constantment que el millor que podem fer les dones és ser mares.

Em vaig posar en contacte amb vuit dones que han patit un càncer de pit. Aquestes dones s'han conegut entre elles a través d'una associació. Són totes de condició socioeconòmica molt diferent, d'edats diferents i l'única cosa que tenen en comú és la malaltia. Quan vaig fer aquesta trobada amb aquestes vuit dones, alguna cosa em va atrapar molt: La relació entre elles, com parlaven de la malaltia, com compartien un món que per mi era tabú, que em generava certa por i fins i tot alguns prejudicis. Crec que posar això al damunt d'un escenari és necessari i pot ser bell també. Perquè en la foscor, també hi pot haver bellesa. I sentit de l'humor. Durant la primera conversa que vaig mantenir amb elles durant

més de quatre hores, van sorgir moments d'emocionar-se i plorar, moments que parlaven de la por, moments plens d'esperança, de complicitat entre elles i també moments que reien a cor què vols. La meva primera premissa era escriure una història de l'amistat entre aquestes dones que pateixen càncer. Però elles ho tenen clar: No, l'amistat que va sorgir no compensa la malaltia. I estàs en un moment on és molt difícil que aparegui una amistat, un amor, estàs tancada en tu mateixa, en sobreviure, la mirada no està posada al món extern. Volia evitar la idea que el càncer pot portar coses bones, perquè el càncer no compensa res. Però sí que parlant amb elles, em vaig adonar, que un cop el tractament ha acabat, després de les operacions (si són necessàries) apareix una nova fase, molt desconeguda per tothom. És un moment on tot el seu entorn les felicita perquè tot ha passat, però elles sentien que no era el final. Era el començament d'una nova vida. L'huracà ja havia passat i ja no patien per la seva vida. Però miraven al seu voltant i veien com aquest huracà ho havia destruït tot. Les seqüeles eren grans: el seu concepte de la vida havia canviat, les seves prioritats, la por a que tornés a aparèixer. Físicament tenien un altre cos, sexualment estaven perdudes i set de vuit, s'havien separat de les seves parelles durant el procés. Quan tot ha passat, sí que pot aparèixer l'amistat. I voldria parlar de la sororitat entre aquestes dones, del vincle d'unió, de la xarxa de cooperació, del grau de comprensió que pots arribar a trobar amb algú que ha patit exactament el mateix que tu, encara que sigui una persona a anys llums de tu en tots els aspectes de la vida.

Moltes preguntes a respondre que em semblaven atractives per escriure un text sobre el tema: Qui cuida a les cuidadores? Com gestionen els homes emocionalment les situacions tan dramàtiques? Com són les relacions sexuals després de la mutilació d'una part del cos de la dona i a sobre li han provocat una menopausa química? Com afecta econòmicament la malaltia a les dones i per tant a les famílies? Perquè se'n parla poc, però el càncer empobreix molt.

Per últim, agrair la generositat i la sinceritat de totes les dones que han compartit amb mi les seves vivències amb la malaltia.

El director ha dit...

SERGI BELBEL

La Cristina Clemente té una escriptura personal i valenta. Per als que la coneixem bé, és inconfusible, única. Els seus personatges, sempre carregats de vida, de llum i de bones intencions, són gent de carrer, de barri, de família, de "proximitat". Els conflictes que de les seves obres sempre giren a l'entorn de la quotidianitat, de l'amor i del dolor. També, de l'amenaça de la malaltia i la mort, des de la seva primera obra, *Volem anar al Tibidabo* (2008), fins a aquesta última: *Dones de ràdio* (2024), passant per la gran *Vimbodí vs. Praga* (2011). La personalitat de la Cristina és com els seus personatges, i com la seva escriptura: plena de força, d'enginy, de lucidesa i de sentit de l'humor. I sempre amb *aparença* de simplicitat. Perquè la Clemente sap fer fàcil allò tan difícil: ser profunda sense ser pretensiosa, fer riure i emocionar sense caure en la caricatura ni forçar les situacions, ni fer trampes.



A *Dones de ràdio* Tres dones, d'edats i estrats socials ben diferents: la Rosa, l'Àgata i la Carol, es presenten davant els espectadors per explicar-nos la seva experiència amb el càncer de pit. Totes tres, en circumstàncies diverses, pateixen aquesta malaltia. I totes tres ens expressen els sentiments, les emocions, les vicissituds que el dia a dia de la malaltia els fa viure. Malgrat la desgràcia i el patiment, que l'obra no ignora, la mirada de la Cristina Clemente sobre aquestes tres dones ens farà somriure. Fins i tot, i vet aquí la grandesa del text, ens arrencarà alguna, o bastantes, riallades. I, per descomptat, ens farà agafar consciència del que suposa la irrupció d'aquesta malaltia cruel en les vides d'aquestes tres dones "normals", dèbils i fortes, meravelloses. I, sovint, silenciades.



Autora

CRISTINA CLEMENTE

Llicenciada en Direcció i Dramatúrgia per l'Institut del Teatre de Barcelona. També ha fet nombrosos seminaris de dramatúrgia amb autors com Sergi Belbel, Carles Batlle, Sergi Pompermayer, David Plana, Javier Daulte, Xavier Albertí, entre d'altres. Des del 2013 també és professora de l'ESCAC (Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya).

En teatre ha estrenat els següents textos: *Paradise Band* (Teatre Lliure, cicle d'Assajos Oberts, 2007), *Marc i Paula* (Institut del Teatre i Obrador de la Sala Beckett, 2008), *Zèppelin*, dirigida per ella mateixa (lectura dramatitzada, Sala Beckett, 2008), *Volem anar al Tibidabo*, dirigida per ella mateixa (Premi Revelació de la Crítica de Barcelona 2009 i projecte Alcover, Versus Teatre), *La gran nit de Lurdes G*, coescrita i codirigida amb Josep Maria Miró (Accèssit al premi Lluís Solà 2008, Versus Teatre) i *La millor obra del teatre català*, dirigida per ella mateixa, *La Cuina* (Festival Grec, 2009). A més també és l'autora de *Vimbodí versus Praga* (TNC, 2010), *Nit de radio 2.0* (Sala Flyhard, La Villarroel, 2011), *La nostra Champions particular* (Teatre Gaudí, 2012), *Consell familiar* (Sala Beckett, 2013), *Ventura* (Temporada Alta 2015), *Les ulleres de mirar carregadors* (Sala La Planeta, guanyadora del VIII Torneig de dramatúrgia catalana i del VII Torneo Transatlàntico de Temporada Alta Iberoamèrica), *Lapònia* (Club Capítol 2019), *Andrea Pixelada* (Sala Beckett, 2021), *Una Teràpia Integral* (La Villarroel, 2022) i *La Paella dels dijous* (El Maldà, 2023).EL dire

En cinema, ha coescrit amb Sergi Belbel el guió de la pel·lícula *Eva* (Nominada a millor guió als premis Goya). També ha escrit l'adaptació al cinema de la novel·la d'Amelie Nothom *A perfect enemy*.

En televisió ha treballat com a guionista a *El cor de la ciutat* (Tv3), *Sin identidad* (Antena 3) *La Riera* (Tv3), *Les del Hoquei* (Tv3) i *Si no t'hagués conegut* (Tv3). Actualment és guionista de *Com si fos ahir* (TV3).



Director

SERGI BELBEL

Nascut a Terrassa el 1963, és autor, traductor i director teatral. Llicenciat en Filologia Romànica i Francesa a la UAB (1986), va ser professor de Dramatúrgia a l'Institut del Teatre de Barcelona (1988-2006), director artístic del Teatre Nacional de Catalunya (2006-2013) i president del patronat de la Fundació Sala Beckett (2016-2023).

Entre les seves obres destaquen *Minim.mal Show* (escrita amb Miquel Górriz, 1986), *Elsa Schneider* (1989), *Tàlem* (1990), *Carícies* (1991), *Després de la pluja* (1993), *Morir* (1994), *La sang* (1998), *El temps de Planck* (2000), *Forasters* (2004), *Mòbil* (2005), *A la Toscana* (2007), *Fora de joc* (2010), *Les roses de la vida* (2017), *Si no t'hagués conegut* (2018), *Hamlet.01* (2022), *Lali Symon* (2023) i *Hamlet.02* (2024).

Les seves obres s'han estrenat a més de quaranta països d'Europa, Amèrica i Àsia, en més de vint-i-cinc idiomes. La versió francesa seva obra *Després de la pluja* (*Après la pluie*) va ser estrenada a la Comédie Française l'octubre de 2017.

Ha dirigit muntatges de molts autors teatrals, tant clàssics com contemporanis. Ha escrit guions per al cinema i la televisió. És creador de la sèrie *Si no t'hagués conegut* (TV3, DiagonalTV i Netflix, 2018).

Ha obtingut, entre d'altres, el Premi Ignasi Iglésias (1987), el Premi Nacional de Literatura Catalana (1993-95), el Premi Born (1995), el Premio Nacional de Literatura Dramática del Ministerio de Cultura (1996), el Premi Molière a la millor obra còmica per *Après la pluie* (1999), el Premi Nacional de Teatre de la Generalitat de Catalunya (2000), el Premio Max a la projecció internacional (2002), el Premi Ciutat de Barcelona (2003), diversos Premis Butaca i el Premi Sant Jordi de novel·la (2021).



Actriu

ÀNGELS GONYALONS

Actriu i cantant, nascuda a Barcelona, debuta en el teatre als 17 anys, interpretant obres de Moliere o Racine. Durant la seva carrera, ha tocat tots els gèneres teatrals. Als 19 anys entra a la Cia Paco Morán, coincidint amb la gran actriu Irene Gutiérrez Caba a l'obra *Hotel Plaza, Suite 719* de Neil Simon, protagonitza *Media Naranja y Medio Limón*, per la que obté el premi Joanot a la millor protagonista de l'any juntament amb Josep Maria Flotats.

Després vindran títols com *Torna-la a Tocar*, *Sam*, *La Botiga dels Horrors*, *Mar i Cel* (premi a la millor interpretació protagonista de l'any de l'Associació d'Actors i Directors de Catalunya), *Estan tocant la nostra cançó* de Neil Simon (premi Margarita Xirgu a la millor interpretació femenina de l'any. El 1991 reobre el Tívoli com a teatre, amb l'espectacle *Memory* (nominada al Fotogramas de Plata), *Tots Dos*, *Germans de Sang*, *Blues en la Nit*, *Chicago* al Teatro Nuevo Apolo de Madrid (nominada al Fotogramas de Plata), *Palabras Encadenadas*, *Cuando Harry encontró a Sally*, *Acostat (Closer)*, *Paradís, EX*, *Germana Pau*, *Un marit Ideal*, *Persèfone* de Comediants al Festival Tchekhov de Moscow, *Sister Act* (nominada com a millor actriu als Premios del Teatro Musical i als Premios Broadway World), el Concert *Una Nit de Musical*, amb l'OSIB (Orquestra Simfònica de les Illes Balears), a Eivissa i al Principal de Maó. També ha participat als muntatges *El Llibertí*, *La Resposta*, *Els Jocs Florals de Canprosa*, *La Dona del 600*, *Una Teràpia Integral*, *L'Alegria que passa* amb Dagoll Dagom. Darrerament ha actuat a *The Party*, també dirigida per Sergi Belbel, i a *Llegat*, d'AKA Teatre.

Ha treballat, extensament, també al món del cinema i de la televisió.

En doblatge ha sigut la veu de Wilma Picapedra en català, Esmeralda a *El Geperut de Notre Dame*, Natalie Wood a *West Side Story*, Geena Davis en *Heroi per Accident*, o Natasha Richardson a *El Cim de Les Vídues*, entre d'altres. Al 1994 va obrir la primera Escola de Formació Integral de l'Actor, això és, contemplant la formació en Teatre Musical, de tot l'Estat, l'Escola Memory.

Al llarg de la seva trajectòria ha guanyat diversos premis entre ells: el premi Butaca i el Premi de la crítica per *L'alegria que passa*, obra amb la que també ha estat nominada als premis Talía i candidata als MAX.



Actriu

SARA, ESPÍGUL

Graduada en interpretació per l'Escola Eòlia i el Col·legi del Teatre.

En el món del teatre ha participat en muntatges com *Animals de companyia* d'Estel Solé, *Desdèmona* sota la direcció de Martí Torras, *George Kaplan* amb direcció de Toni Casares, *De quan somiava* de Jordi Prat i Coll, *Litus* de Marta Buchaca, *Una vella coneguda olor* de Josep Maria Benet i Jornet amb direcció de Sergi Belbel, *Les nenes no haurien de jugar a futbol* amb direcció de Marta Buchaca, *Ivanov* d'Àlex Rigola, *Pretty* de Neil Labute, *Temps Salvatge* amb direcció de Xavier Albertí o *Ovelles*, amb direcció de Carme Marfà i Yago Alonso entre d'altres. Darrerament, ha fet *FitzRoy*, també amb direcció de Sergi Belbel.

En televisió ha format part de les sèries com *El cor de la ciutat* de TV3, *Gran Nord* i de les dues temporades d'*El crac* de TV3 i actualment la podem veure a la sèrie *Com si fos ahir* de TV3.

En cinema destaca la seva participació en pel·lícules com *Barcelona, nit d'estiu* de Dani de la Orden, *Clara Campoamor*, *la mujer olvidada* de Laura Mañá, *Tanit* de Pep Garrido i *También esto pasará* de Maria Ripoll, que s'estrenarà properament.



Actriu

SARA DIEGO

Va debutar com actriu amb tan sols 6 anys al programa d'humor *Set de notícies* dirigit per Toni Soler.

Des de llavors no ha deixat de formar-se, estudiant en prestigioses escoles de dansa i interpretació durant més d'una dècada a les ordes dels mestres com Fernando Piernas o Laura Jou.

Ha participat en més de 30 produccions entre teatre, cinema i televisió, entre les quals recentment destaquen les exitoses sèries de Televisió de Catalunya *Com si fos ahir* i *L'última nit de karaoke*.

En el món del teatre, ha treballat a *El Cine* (2023) d'Annie Baker, amb direcció de Marília Samper, *Doña Rosita la soltera* (2021) direcció de Nòbert Martínez, *Instruccions per enterrar un pare* (2020) direcció de Carmen Marfà i Yago Alonso, *La pared* (2019) direcció de Lara Stoop, *Després de tu* d'Elisenda Coll i dirigida per Jordi Samer (2019), i *Sueño de una noche de verano* versió Deisy Portaluppi (2016) amb direcció d'Ivan Morales, entre d'altres.

Ha treballat per a nombroses plataformes en produccions com *True story with* (Amazon), *Fácil* (Movistar+) i *Alma* (Netflix).

A més, darrerament ha aparegut en pel·lícules com *Saben aquell* (2023) dirigida per David Trueba, *Un lugar común* (2022) dirigida per Celia Giraldo, *Historias confinades* (2020) dirigida per Dani Amor, Carmen Marfà i Rafel Barceló i *Violeta no coge el ascensor* (2019), entre d'altres.



Empreses patrocinadores



Amb la col·laboració de



Institucions



Finançat per



ENTRADES
LAVILLARROEL.CAT

GRUPS
PROMENTRADA.COM

DONES - DE RÀDIO

MOLT MÉS A



Comparteix la teva experiència amb el hashtag **#DonesDeRàdio** i etiqueta **@La_Villarroel**

A partir del 22 de març de 2025

Horaris

Dimecres i dijous: 20h

Divendres i dissabtes: 17.30 i 20h

Diumenges: 17.30h

Preus a partir de 27€
(consulteu descomptes especials)

Venda d'entrades

Taquilla La Villarroel - lavillarroel.cat

Taquilla La Villarroel - lavillarroel.cat

Preus especials per a grups a **Promentrada**
www.promentrada.com - 93 309 70 04

Contacte de premsa

Xavi Lleyda, Anna Pérez i Marcel Clement
93 309 75 38

Materials premsa **focus.cat/teatre/#premsa**